

Arrest

nr. 60 847 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U hebt op 10 mei 2010 samen met uw gezin Armenië verlaten omwille van de problemen van uw echtgenoot (A.S.) (O.V. X). Op 15 juli 2010 bent u samen met uw gezin in België aangekomen en diezelfde dag vroeg u asiel aan. U verklaarde dat uw echtgenoot en zijn familie sinds jaren een eigendomsconflict hebben met (D.M.), huidig burgmeester van het dorp Nor-Artagerts. Uit wraak voor dit conflict heeft (D.M.) op 13 april 2010 een stuk landbouwgrond van uw echtgenoot afgenomen dat hij reeds voor een periode van dertien jaar huurde en bewerkte. Sinds uw vertrek uit Armenië hebt u via contacten met uw ouders in Armenië vernomen dat aanhangers van (D.M.) de ramen van hun huis hebben ingegooid. Ook bent u ervan op

de hoogte dat sinds u in België bent, de serres van uw schoonouders werden vernield. Uw schoonbroer heeft u eveneens ingelicht dat er naar u en uw man wordt geïnformeerd.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot (A.S.) (CGVS gehoor 14/12/2010 p.5) In het kader van een door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, alsook voor een bespreking van de door jullie neergelegde documenten, dient verwezen te worden naar de voormelde beslissing die zich in het administratief dossier bevindt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot A.S. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 60 845 van 2 mei 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 16 en 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat hij tijdens het interview van 14 februari 2010 gedurende meer dan een uur onderworpen werd aan een waar kruisverhoor, waarbij hem telkens dezelfde vragen gesteld werden. Op het einde van het interview was hij volstrekt verslagen en moedeloos en niet meer in staat nog te antwoorden op de vragen die hem 'à la mitraille' gesteld werden. Dit zou bevestigd worden in een fax van verzoekers advocaat van 15 februari 2010, waarvan evenwel geen melding zou worden gemaakt in het dossier.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest (stuk 3), afgeleverd door de bestuurder van de gemeente Artagers waaruit zou blijken dat er op 27 oktober 2009 wel degelijk verkiezingen plaatsvonden in Artagers en verzoekers broer, J.Y.A., daaraan deelgenomen heeft maar 35 stemmen te kort had om verkozen te worden. Het stuk werd overigens ondertekend door D. Umorsharyan, de burgemeester van Artagers, volgens verzoeker steeds foutief neergeschreven door de jurist als 'Mursadyan'. Verzoeker meent dan ook dat de informatie van het CGVS foutief is. Dit nieuwe stuk zou slechts na lang aandringen van de familie van verzoeker afgeleverd zijn en is in België toegekomen nadat de bestreden beslissing reeds werd genomen.

Verzoeker meent dat de opmerkingen van zijn advocaat erg summier en foutief opgeschreven zijn door de jurist. Er werd nooit gezegd dat verzoeker niet geïntimideerd werd door de burgemeester Umorsharyan, maar integendeel dat uitdrukkelijk werd gezegd dat zulks wel het geval was.

Verzoeker verwijst naar artikel 17 van het hoger vermelde KB waarin uitdrukkelijk voorzien wordt dat indien de advocaat opmerkingen formuleert deze deel dienen uit te maken van het individueel dossier en er bij het nemen van de beslissing rekening dient mee te worden gehouden. Dit zou niet blijken uit de bestreden beslissing zodat de motiveringswet werd geschonden.

Verzoeker vermoedt dat de overige nieuwe stukken (stuk 4) die hij bij zijn verzoekschrift voegt een bewijs zijn van het bestaan van het stuk grond dat van hem werd afgenomen. Verzoeker stelt dat deze stukken op 3 februari 2011 rechtstreeks aan de advocaat gefaxt zijn en meldt dat deze zo spoedig mogelijk vertaald zullen worden. Op 17 maart 2011 werden per aangetekend schrijven de 'originale fotokopieën' van voormelde stukken aan de Raad overgemaakt, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Verzoeker meent dat, nu vaststaat dat zijn verhaal klaar en duidelijk is, de reeds eerder neergelegde bewijsstukken opnieuw dienen beoordeeld te worden.

Verzoeker meent dat het bewijs voorligt dat hij vervolgd werd om politieke redenen. Hij betoogt dat Armenië niet in staat is en zich overigens niet wenst te verzetten tegen de politieke maffia, die het land bestuurt en die op alle mogelijke wijze de politieke oppositie intimideert. Verzoeker citeert vervolgens uit het 'Human Rights Report 2009: Armenië, US Department of State'. Onder verwijzing naar het UNHCR Handbook, stelt verzoeker dat, indien er ernstige schendingen van de mensenrechten worden vastgesteld, zulks vervolgingen uitmaken in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker vraagt hem minstens de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te verlenen.

2.2.1. Verzoeker laat na aan te geven op welke wijze artikel 48 van de vreemdelingenwet en artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoekende partijen toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissingen. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Waar verzoeker kritiek uit op het verloop van het gehoor op het CGVS, waarbij hij dit gehoor omschrijft als een 'kruisverhoor' gezien hij gedurende meer dan een uur vragen diende te beantwoorden en verschillende vragen meermaals zouden gesteld zijn, ziet de Raad niet in op welke wijze een grondige en uitgebreide vraagstelling in verzoekers nadeel zou zijn. Uit het gehoorverslag blijkt geenszins dat de tijdens het interview gestelde vragen of de wijze waarop dit gebeurde kennelijk onredelijk zouden zijn. Dat indien nodig vragen herhaald of geherformuleerd worden teneinde van verzoeker een zo gedetailleerd mogelijk antwoord te verkrijgen, kadert logischerwijze in het naleven van het hoger vermelde zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers verwijt dat de door zijn raadsman verstuurde fax aangaande het verloop van het gehoor niet aan het administratief dossier werd toegevoegd mist feitelijke grondslag, gezien dit stuk zich wel degelijk in het dossier bevindt (stuk 4). Ook de door verzoekers raadsman geformuleerde opmerkingen aan het einde van het gehoor bij het CGVS werden bovendien in het verslag opgenomen en maken derhalve deel uit van het dossier. Een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan aldus niet worden aangenomen.

Daargelaten de vraag of verzoekers raadsman al dan niet verklaard heeft dat verzoeker 'niet geïntimideerd' werd door de burgemeester, dient te worden vastgesteld dat deze passage uit het gehoorverslag geen enkele invloed heeft gehad op de motivering van de bestreden beslissing en deze kritiek derhalve hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen in deze beslissing.

Volledigheidshalve kan hierbij worden opgemerkt dat het verhoorverslag van het CGVS wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker of de opmerkingen van diens raadsman onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. De door verzoeker opgeworpen opmerkingen

volstaan hiertoe niet. Tot bewijs van het tegendeel geniet het verslag een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

De in het verzoekschrift opgenomen kritiek ten aanzien van het verloop van het gehoor en de wijze waarop het gehoorverslag werd opgesteld doet geenszins afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing, welke op goede gronden besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst te hebben verlaten na een conflict met de burgemeester van zijn dorp omtrent een stuk landbouwgrond dat verzoeker jarenlang gehuurd en bewerkt had. Dit conflict zou voortgevloeid zijn uit een lang aanslepende ruzie tussen zijn familie en die van de burgemeester, die geëscaleerd zou zijn na de burgemeestersverkiezingen van oktober 2009, waarbij ook verzoekers broer zich kandidaat had gesteld.

De commissaris-generaal stelde echter vast dat verzoekers verklaringen niet stroken met objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat dergelijke verkiezingen in 2008 in plaats van in 2009 hadden plaatsgevonden en de naam van verzoekers broer hierbij niet terug te vinden was op de kandidatenlijst. Aangezien de deelname van diens broer aan deze verkiezingen volgens verzoekers verklaringen de directe aanleiding vormden van zijn problemen met de burgemeester, ondermijnt dergelijke vaststelling op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze problemen.

Verzoeker betwist de juistheid van deze informatie en verwijst hiervoor naar een bij het verzoekschrift gevoegd attest dat uitgereikt zou zijn door de burgemeester van zijn dorp en waarin volgens de bijgevoegde vertaling wordt gesteld dat U.J.A., dit zou verzoekers broer zijn, heeft deelgenomen als kandidaat aan de verkiezingen van het hoofd van de gemeente van 27 oktober 2009. Een dergelijke gesolliciteerde verklaring, weliswaar voorzien van een stempel en handtekening, volstaat op zich niet om afbreuk te doen aan de informatie in het dossier, welke afkomstig is van een na te trekken objectieve bron. Verzoeker betoogt aan de hand van dit attest eveneens dat de commissaris-generaal de naam van de burgemeester telkens op foutieve wijze heeft weergegeven in de bestreden beslissing aangezien het attest 'D. Umosharyan' vermeldt, terwijl de bestreden beslissing spreekt over 'D. Mursadyan'. Daargelaten de vaststelling dat de informatie in het dossier de naam 'D. Umushatyan' vermeldt, kan de commissaris-generaal niet verweten worden de naam te gebruiken zoals verzoeker deze heeft weergegeven in zijn verklaringen tijdens het gehoor en zoals ook neergeschreven in de bijlage die bij het gehoorverslag werd gevoegd. Verzoeker noch zijn raadsman hebben tijdens het gehoor enige opmerking geformuleerd dienaangaande. Hierbij kan tevens verwezen worden naar hetgeen hoger uiteengezet werd omtrent het vermoeden van wettigheid van het gehoorverslag en de onpartijdigheid van de dossierbehandelaar.

Het door verzoeker bijgebrachte attest is hoe dan ook niet van die aard dat het de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen kan herstellen, integendeel. Verzoeker verklaarde immers dat de vermeende verkiezingen plaatsvonden op 17 oktober 2009 (administratief dossier, stuk 5, p. 15), terwijl deze volgens het attest op 27 oktober 2009 zouden zijn doorgegaan. Bovendien wordt de ernst van zijn voorgehouden vrees en die van zijn familie sterk gerelativeerd door het loutere feit dat zij op 27 december 2010 een dergelijk attest zouden hebben aangevraagd bij de persoon die verzoeker beweert te vrezen.

Wat betreft de overige stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd en waarvan nadien bij aangetekend schrijven de 'originale fotokopieën' en vertalingen werden overgezonden, dient te worden opgemerkt dat deze documenten, die bovendien zonder enige toelichting over de inhoud ervan werden neergelegd, slechts fotokopieën betreffen waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend gezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de vaststelling dat (i) hij dermate weinig op de hoogte is van het verdere verloop van de situatie in zijn land van herkomst en de desinteresse die hij toont aangaande het stuk grond dat voorwerp uitmaakte van het conflict (ii) zijn verklaringen aangaande eventuele incidenten sinds hun vertrek uit Armenië in strijd zijn met de verklaringen die zijn echtgenote hierover aflegde (iii) verzoeker en zijn echtgenote leugenachtige verklaringen aflegden aangaande hun Armeens paspoort en visumaanvraag, wordt door verzoeker ongemoeid gelaten. Deze motivering is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen verhindert enig geloof te hechten aan de door verzoeker voorgehouden problemen.

Verzoekers verwijzing naar een algemeen rapport omtrent de situatie in Armenië volstaat geenszins om in concreto aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. In hoofde van verzoeker kan het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees niet worden aangenomen.

2.2.2 Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Ook wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast in beginsel bij verzoekende partij. Verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift geen argumentatie ter ondersteuning van zijn vraag om subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen en de overige elementen in het administratief dossier, kan in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER